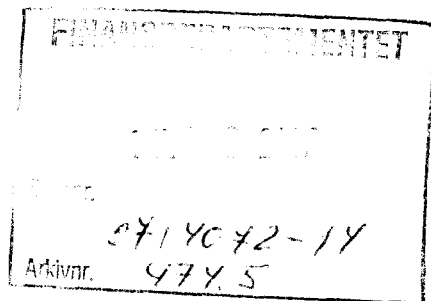


Finansdepartementet

Postboks 8008 Dep
0030 Oslo



Vår dato

14.12.2007

Vår referanse

Tnr-2007-113

Deres dato

15.11.2007

Deres referanse

07/4072 SØ ARO

Var saksbehandler

Per Mognes/Magnar Greve

UTREDNING OM BETALING FOR BRUK AV AREAL I KYSTSONEN - INNSPILL

Vi viser til Finansdepartementets høringsbrev av 15.11.07 vedrørende utredning om betaling for bruk av areal i kystsonen. Det er med undring vi registrerer at Finansdepartementet igangsetter et utredningsarbeid om betaling for bruk av areal i kystsonen, og at prinsippet om eventuell innføring av slik betaling synes å være tuftet på Regjeringens prinsipielle syn.

Telenor vil med dette ikke forskottere utvalgets konklusjoner, men vil likevel uttrykke klar bekymring for de signaler som Finansdepartementet med dette sender ut.

For Telenor innebærer bruk av kystsonen først og fremst fremføring av kabler, og i noen grad teknisk utstyr på land, som primært nyttes for å oppfylle myndighetspålagt leveringsplikt for elektronisk kommunikasjon. Disse anleggene er av myndighetene betraktet som samfunnskritisk infrastruktur. I en slik situasjon har Telenor begrenset valgmulighet, gitt den forutsetning at øy- og kystsamfunnene langs norskekysten fortsatt skal ha tilgang til grunnleggende teletjenester.

Vi finner det urimelig at Staten krever et landsdekkende tilbud av rimelige og fremtidsrettede tjenester for elektronisk kommunikasjon, samtidig som Staten og kommunene øker byrdene for de som skal bygge ut og levere disse tjenestene. Vi vil i tillegg referere til Soria Moria-erklæringens mål om full mobil- og bredbåndsdekning over hele landet, også i områder der det i dag ikke er bedriftsøkonomisk lønnsomt å bygge ut. Konsekvensene av Finansdepartementets initiativ vil kunne bli at omfanget av ulønnsomme områder vil øke, og vil ikke minst være fordyrende for nye framføringer av bredbånd og fiber-transportnett til mobiltelefoni i utkantkommuner langs kysten.

Alternativet til kabler i sjøen kan være radiosamband der dette er mulig. Etter Telenors oppfatning vil en mer omfattende bruk av radiosamband for å knytte disse områdene til telenettet utgjøre et større inngrep for miljøet enn kabler som legges under vann – og som oftest usynlig for allmennheten. Radiobasert teknologi forutsetter større tekniske installasjoner på fast grunn, både på fastlandet og på det stedet der sambandet skal forsyne befolkning og næringsliv med de aktuelle tjenestene. Ved eventuell innføring av slik betaling, vil denne typen installasjoner uansett måtte søkes lagt utenfor det areal som omfattes av kommunenes reguleringsmyndighet.

Slike selektive skattlegginger som det her er tale om, får ofte den konsekvens at de fører til skattemotivert atferd og omgåelse. I dette tilfellet, hvor vi tolker forslaget som et forsøk på å bremse utbyggingspresset i strandsonen, regner vi med at mange aktører i markedet vil bli tvunget til å omgå virkemidlene, ved enten å konsentrere infrastruktur til områdene like innenfor den definerte kystsonen med store negative følger for miljø-, rekreasjons og naturvern hensyn. Alternativt sørge for å konsentrere overføringsstedene for infrastruktur over fjorder og lignende til bare ett sted, med de negative følger at man reduserer omfanget av redundans og ringstrukturer. Dette vil bidra til å svekke framførings- og samfunnssikkerheten i kystsamfunn.

Under alle omstendigheter vil eventuell betaling, skatter eller avgifter lagt på infrastruktur og framføringsveg for elektronisk kommunikasjon, både til lands og til vanns, måtte dekkes inn gjennom de prisene sluttkundene betaler for de aktuelle tjenestene disse kablene er bærer av.

Det prinsipp som Finansdepartementet her signaliserer, vil kunne få konsekvenser langt utover den infrastruktur som berører kystsonen. Telenor møter et stadig sterkere press, spesielt fra ulike offentlige instanser som råder over grunn, men også fra private grunneiere, med krav om betaling for fremføring av infrastruktur også på fastlandet. Til nå har Telenor primært møtt dette kravet ved legging av ny infrastruktur. Det faktum at Finansdepartementet nå tenker i retning av å tilrettelegge for å kunne kreve betaling for føringsvei, også for etablert infrastruktur, forsterker alvoret i denne situasjonen og gir ytterligere næring til å legitimere krav om betaling for fremføringsvei på generelt grunnlag.

Telenor har i dag om lag 150.000 km kabler nedgravd i bakken. Antall km luftstrekk utgjør i størrelsesorden 100.000 km, og antall km sjøkabel utgjør om lag 9700 km. I tillegg kommer kabel-TV infrastruktur. Selv en liten avgift, eller annen form for betaling slik Finansdepartementet er inne på, vil følgelig kunne få store økonomiske konsekvenser og som til syvende og sist må betales av de som er brukere av tjenestene.

Videre vil vi peke på at dette er infrastruktur som stadig flere kommuner allerede krever eiendomsskatt for. I tillegg krever for eksempel Oslo kommune 10 kr per løpemeter bakkeanlegg (tele, vvs, strøm) i sin grunn, hvilket i Oslo vil kunne beløpe seg til flere milliarder kroner årlig dersom det gjennomføres på all eksisterende infrastruktur.

Telenor vil ikke begi seg inn på å vurdere hva som kan tenkes å være en hensiktsmessig definisjon av kystsonen, ettersom vi er uenig i prinsippet som sådan, uansett definisjon.

Til spørsmålene i Finansdepartementets brev, har vi følgende merknader, basert på vår forståelse av dagens praktisering i kyst- og strandsonen som beskrevet i kommuners kystsoneplan:

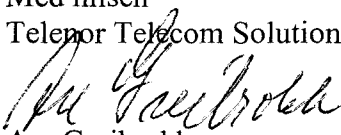
1. Virksomheten bruker kystsonen ved fremføring av kabler i sjø og ved ilandføring av disse for tilknytting til infrastruktur på land. Fremtidig bruk av kystsonen antas å vedvare på samme nivå som i dag.
2. Bruk av areal i sjø er hjemlet i havne- og farvannslovens § 9. For bruk av areal i strand- og landsone gjelder grunnrettsavtaler med grunneiere.
3. Sjøkabler legger i liten grad beslag på andres tilgang til eller bruk av areal i kystsonen. Skal det bygges i strandsone (kai, flytebrygge, naust etc.) og sjøkabel er til hinder for utbygging er Telenor forpliktet ved lov om elektronisk kommunikasjon til å flytte kabler vederlagsfritt.

I sjø legges kabel på bunn, og vil ikke være til hinder for normal allmenn ferdsel. Der det finnes oppdrettslokaliteter kan det oppstå konflikt, enten ved at nye konsesjoner blir gitt i områder hvor det allerede ligger kabel, eller at det blir gitt tillatelse til utlegg av kabler i områder hvor det allerede er oppdrettsanlegg.

4. Sjøkabel skal ikke medføre hinder for normal allmenn ferdsel i sjø og strandsone. Sjøkabel skal heller ikke forringe miljøet i sjø eller på land, og der det er mulig graves kabel ned i bunnsedimentet i sjøen og i grøft på land. Der dette ikke er mulig på grunn av fjellbunn (grunnfjell) pålegges kabel beskyttelse og forankres til fjell. Ved en del ilandføringspunkt ligger kabel synlig, og kan representere en visuell miljøfaktor. Kabelen er ikke strømførende og der er ingen elektriske eller magnetiske felt i eller ved kabel. Kabelen er også konstruert for å ligge i sjø, og materialet som er benyttet skal ikke være forurensende.
5. Virksomheten påvirkes i liten grad av hvordan andre bruker kystsonen.
6. I dag er interessekonflikten begrenset og knapphet er ikke et problem. Innskjerpes imidlertid bruk av sjøareal avsatt til spesiell formål (havbruk etc), vil knapphet bli et problem for fremføring av kabel og interessekonflikten vil øke.
7. Ikke relevant.
8. Ikke relevant.
9. Ikke relevant.
10. Ikke relevant.
11. Ikke relevant.

Avslutningsvis vil Telenor gi uttrykk for at vi synes det er beklagelig at Finansdepartementet gjennom det initiativ som nå er tatt, legitimerer og styrker et prinsipp som vil kunne få store negative følger for samfunnssikkerhet, kommunikasjoner og lokalsamfunn langs hele kysten.

Med hilsen
Telenor Telecom Solutions AS


Are Greibrokk
Direktør